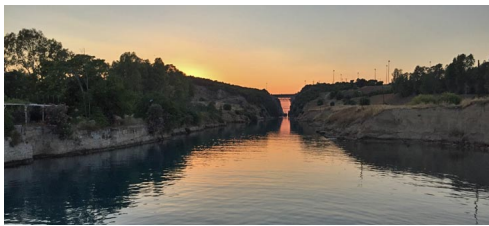

Ημέρα εκλογών σήμερα. Ημέρα που θα κρίνει το μέλλον του τόπου. Έτσι ακούγεται. Για την μια πλευρά της διαδικασίας, το εκλογικό σώμα, τα είπαμε στην [προηγούμενη ανάρτηση](#). Στην παρούσα, μας απασχολεί η άλλη. Οι εκλεκτοί που θα γεμίσουν τα έδρανα του κοινοβουλίου, οι εκλεκτότεροι που θα ορκισθούν υπουργοί και ο πρώτος μινίστρος που θα αναλάβει τη σοβαρότατη υπευθυνότητα του πρωθυπουργού.

Δεν ξέρω αν αδικώ τους σημερινούς μνηστήρες της εξουσίας, μα αν υπήρχε μια βαθμολογία που θα περιλάμβανε, γνώσεις, σύνεση, εμπειρίες, κρίση, θαρρώ ότι θα καταλάμβαναν τις τελευταίες θέσεις, ανάμεσα στους υπόλοιπους που διεκδίκησαν αντίστοιχα αξιώματα και υπευθυνότητες από την Μεταπολίτευση και εντεύθεν.

Βεβαίως, όσο ακριβής είναι αυτή η τοποθέτηση, άλλο τόσο επικίνδυνη είναι, καθώς δεν είναι ανάγκη να είσαι ογκόλιθος της πολιτικής σκέψης ώστε να αντιληφθείς ότι λειτουργεί σαν διαβατήριο που θα σε περάσει στο συμπέρασμα πως ο κοινοβουλευτισμός και η εκλογική διαδικασία είναι πράγματα περιττά, διότι μια δικτατορία θα τα έστρωνε όλα.

Άλλο κριτική όμως, άλλο επισήμανση της πραγματικότητας και άλλο η νοσταλγία για την κυριαρχία του χακί. Ωστόσο σε κάθε περίπτωση, είναι θαυμαστό το ποιος και γιατί είναι πρόθυμος να βάλει το κεφάλι του σε γκιλοτίνα. Διότι τι άλλο να είναι η ανάληψη της εξουσίας σε ένα τόπο που δεν κάνει κουμάντο η εκλεγείσα κυβέρνηση;

Τι άλλο μπορεί να είναι όταν υπόσχεται πράγματα που δεν θα κάνει, ή όταν δεν θα κάνει όσα θα ανακουφίσουν τους περισσότερους; Πως μπορεί να ερμηνευτεί αυτός ο φανατισμός, τούτο το χαμηλό επίπεδο του προεκλογικού αγώνα; Πως επίσης μπορούν να ερμηνευτεί η

διαχρονική και καθολική αποτυχία των όποιων εναλλακτικών προτάσεων;

Δεν βρισκόμαστε μπροστά σε μια ιδεολογική πάλη. Βρισκόμαστε σε μια συναλλαγή. Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί ότι ο Εφιάλτης θα έκανε γκουβέρνο με τον ΚαπταΓιώτη, ότι ο Αντώνης των εορτών του Μελιγαλά θα συγκυβερνούσε με τον συνταγματολόγο του Κινήματος ΕΟΚ & ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο, και ότι ο επι τετρετία για πρώτη φορά αριστερά, θα πήγαινε αντάμα με την λαϊκιά τη Δεξιά του Πάνου;

Σε μια απλοϊκή εξέταση όλα τούτα σημαίνουν ότι το ποθούμενο είναι η εξουσία, όχι η πίστη στην ιδεολογία, και η εφαρμογή της, όπου τέλος πάντων κάποια τέτοια υφίσταται. Και ας σκεφτούμε ότι σε αυτό τον τόπο από τη αναγέννησή του, την τρίτη δεκαετία του 19ου αιώνα, έως σήμερα, οι ντόπιοι κυβερνήτες είχαν μικρή συμμετοχή στην άσκηση εξουσίας.

Γαλλικό, Αγγλικό, Ρωσικό. Αυτά ήταν τα τρία πρώτα κόμματα που αγωνίστηκαν μετά την ίδρυση του Νεοελληνικού κράτους για την εξουσία. Στις μέρες μας, ειδικά στην εποχή των Μνημονίων η εξάρτηση είναι ίδια αν όχι μεγαλύτερη. Κι όποιος πιστεύει το αντίθετο, είναι πιθανότατα αυτό που ορίζει ο σχωρεμένος ο μπάρμπα Γιάννης Σκαρίμπας ως γλυκομεσονύκτιο.

Συνεπώς όσο απαισιόδοξο και να ακούγεται δεν εκλέγουμε αυτόνομη κυβέρνηση, αλλά σύστημα διαχείρισης και εφαρμογής εντολών. Δυστυχώς, πολύ δυστυχώς, οι εκλογές δεν μπορούν να αλλάξουν κάτι. Παρά μόνον πρόσωπα. Είναι ένα είδος κοινοβουλευτικής φενάκης, σε μια χώρα που πανηγυρίζει για τα μύρια των τουριστών που αναμένει, σε έναν τόπο που, αφού αλώθηκε από την πλυμμηρίδα του καταναλωτισμού, τυφλώνεται στο περιθώριο των μνημονίων.

Το μοτίβο θα παραμείνει το γνωστό, πιθανότατα έτι περαιτέρω απειλητικό, με πρωταγωνιστικά στοιχεία τις αποφάσεις που λαμβάνονται μακριά από εδώ και εργαλεία τον τρόπο των ανηλέων κατασχέσεων υπέρ του Δημοσίου και την εξουσία των τραπεζών.

Καλή Κυριακή και καλή μας τύχη.

